

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 6, ročník XX
Neděle 25. října 2009

Z obsahu čísla

- < Víte více o osudech otrokovických křížů
- < Symbol kříže na vlajkách
- < Pozvánka do knihovny
- < Slavnostní otevření hřiště
- < Mlčení při liturgii
- < Ptáme se kněze
- < Farní zprávy
- < Příprava na 1. sv. přijímání
- < Týden s nizozemskými přáteli
- < Charita vzpomíná na letošní povodně
- < Ze života Tomíků
- < Pleteme pro malomocné
- < Zájezd chrámového sboru
- < Cesta za otcem Valeriánem
- < Cíle při vyučování náboženství malých dětí
- < Poznáváme české světce

Prokopův kamenný kříž se po třiceti letech vrátil

V sobotu 3. října t. r. byl znovu požeňán kříž, který celých třicet let vévodil hřbitovu v obci Salaš. Kříž byl v roce 1979 vyvezen z Otrokovic proto, že soudruhům z vedení města překážel v ideovém působení na občany. Přitom i při tehdejší výstavbě sídliště Horní Střed mohla být – při dobré vůli – tato cenná kulturní památka přemístěna na vhodné místo v dané zástavbě.

Toto vhodné místo se našlo až nyní. Současné vedení města v čele se starostkou paní Radoslavou Matuzskovou se v posledních dvou letech usilovně snažilo o navrácení této historické památky. Po dohodě s obcí Salaš se cenná barokní památka z roku 1823 nyní vrátila zpět za cenu zhotovení nového kamenného kříže pro salašský hřbitov. Navracený kříž byl umístěn jen asi dvacet metrů od původního místa, kde dříve stál.

Žehnutí kříže se zúčastnilo kolem 200 občanů, kteří si vyslechli slova jak pana faráře Josefa Zelinky, tak i paní starostky. Oba zdůraznili především historické sepětí navráceného kříže jako výrazu spjitosti časů minulých se současností. Kamenný kříž byl životním symbolem víry těch, kteří si ne lehce vydělávali na své živobytí a v potu tváře obdělávali životodárnou zem.

A i když se kříž nyní navrátil do zcela jiných společenských poměrů, jistě se opět stane nejen připomínkou našich předků, ale bude i pro současného člověka impulzem, aby pozvedl svůj zrak a v pohledu Ukřižovaného nacházel povzbuzení i sílu pro svůj život. Vždyť proto se navrátil, aby nám všem žehnal a byl zdrojem naděje do budoucnosti.

Představitelům obce patří proto veliké poděkování, že dopřáli důstojné místo kříži, který je úzce spjat s životem našich předků a nyní i nás – živoucích!

Pokud jde o historii uvedeného kříže, uveďme, že se nazýval „Prokopův kříž“, protože byl postaven v roce 1823 u ►

domku rodiny Prokopových, číslo popisné 21 – u křižovatky dnešní ulice Čechovy a Hložkovy. Podle farní kroniky se stal místem, kde se shromažďovali věřící každé nedělní ráno, aby se pak vydali na mši svatou polními cestami buď do Tečovic, nebo Napajedel. Od 14. století byly totiž Otrokovice přiřazeny do Tečovic a od roku 1680 náležely do farnosti napajedelské. Samostatná otrokovická farnost byla ustanovena až v roce 1859 – tedy před 150 lety, zatímco kostel sv. Michaela byl zbudován v roce 1769 – tedy před 240 lety. V jeho blízkosti se rovněž nachází kamenný kříž, a to z roku 1849, který je nazván „Kříž díkuvzdání“.

V otrokovické farnosti je nebo bylo pamětních křížů více. Zatím jsme si přiblížili historii nově instalovaného „Prokopova kříže“, a to v tom místě, kde původně byl a u kterého rodina Prokopova vytvořila věřícím příhodné místo k setkávání a ke společným cestám za nedělním posvěcením ať už v kostelíku sv. Jakuba v Tečovicích, nebo v napajedelském chrámu sv. Bartoloměje.

Věřme, že tím příhodným místem k setkávání, odpočinku, ale i k zamyšlení se stane i dnes! n

Alois Orlita

Víte více o osudech otrokovických křížů?

< Pavel Ludvík

Příběh Prokopova kamenného kříže je tedy u konce. Nebo ne? Bude po další staletí pokračovat? Osud kříže má všechny předpoklady, aby podle něho vznikl úspěšný televizní seriál nebo alespoň film. Sahá daleko do neznámé historie a pevně nás spojuje s našimi předky. Je v něm i akční zvrat: za tajemných okolností a snad pod rouškou noci kříž zmizel. Pak stál desítky let daleko v ústraní a nakonec se za neobyčejné pozornosti šťastně vrátil.

V jeho příběhu jsou však stále i velké neznámé. Neznáte obětavé a statečné lidi, kteří ho rozebrali a uklidili do bezpečí? Nevíte, jak se dostal na hřbitov na Salaši?

Ne všechny otrokovické památky však

měly podobně šťastný osud: např. zničený kříž na výjezdu z Otrokovic k Tlumačovu, nebo sousoší Nejsvětější Trojice u rozcestí k Pohořelicím a Napajedlům. Nejasný je také konec kříže, který stál v areálu tehdejšího Svitů, za klišárnou, v místě, kde je dnes skládka autovrakoviště. Stál mezi dvěma třešněmi. Ty byly pokáceny a dnes místo označují jen pařezy. Během terénních úprav, při nichž technické vedení továrny dalo údajně buldozerem zahrabat odpad z klišárny, byl tento kříž svržen a je snad někde blízko zahrabán v zemi.

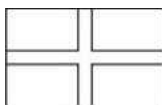
Nenašli by se pamětníci těchto událostí? Pomozte nám odhalit neznámá místa v historii obou křížů! n

Kříž - symbol křesťanství

V minulém čísle FO jsme si vysvětlili významy různých tvarů kříže. V dnešním dokončení se můžete seznámit s tím, jak významně se uplatňuje symbol kříže na vlajkách.

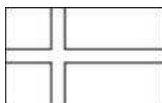
Podoby kříže na vlajkách

Svatojiřský kříž

Svatojiřský kříž - souměrný ležatý kříž, vyskytující se například na vlajce Velké Británie a vlajkách z ní odvozených.

Skandinávský kříž

Lze se s ním setkat na vlajkách skandinávských zemí - je podobný svatojiřskému, jen svislá příčka je posunuta více k žerdi. Původně pochází z dánské vlajky nazývané Dannebrog.

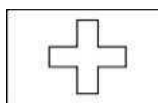
Ondřejský kříž

Amsterodamu.

Je například na vlajce Skotska (bílý kříž v modrém poli) a ve znacích různých měst, například

Řecký kříž

Řecký kříž lze nalézt na některých vlajkách, například na vlajce Švýcarska nebo na vlajce Červeného kříže.

Vlajka Velké Británie

Vlajka Skotska

Svatý Ondřej je patronem Skotska. Kříž sv. Ondřeje je národní vlajkou Skotska a později byl také začleněn do vlajky Britské. Stará legenda říká, že v roce 832 stála skotská armáda vedená králem Angusem proti armádě království Northumbria vedené králem Athelstanem. Skotský král se modlil ke sv. Ondřeji o pomoc a na modré obloze nad nimi se objevil jasný bílý mrak ve tvaru svatoondřejského kříže. Toto dodalo Skotům odvalu a bitvu vyhráli. Na památku tohoto vítězství se kříž na vlajce stal skotským symbolem, údajně se jedná o nejstarší národní vlajku v Evropě.

Vlajka Anglie

Vlajka Irska

Vlajka Velké Británie

Vlajka Velké Británie vznikla spojením vlajky Anglie se svatojiřským křížem (červený středový kříž sv. Jiří v bílém poli), vlajky Skotska s ondřejským křížem (úhlopříčný bílý kříž sv. Ondřeje v modrém poli) a staré vlajky Irska s křížem označovaným jako kříž sv. Patrika (červený úhlopříčný kříž sv. Patrika v bílém poli). Toho, aby se skotský a irský kříž nekryly, bylo dosaženo tím, že irský kříž sv. Patrika byl zúžen a vložen na kříž ondřejský tak, aby ho nepřekrýval. n

Převzato: Katechetické listy 2-2008/2009

Pozvánka do knihovny

*Dnešní pozvánka nebude přímo do naší farní knihovny. Zvu vás ke knize **Desatero v životě židů a křesťanů** Vyšehrad, která se zabývá tím, jak v různých životních situacích naplňovat přikázání Desatera.*

Tato kniha vyšla v roce 2005 v nakladatelství Vyšehrad. Obsahuje dialog ortodoxního rabína Marca Sterna (S) a evangelického teologa H. G. Pohlmannna (P), kteří spolu rozmlouvají o Desateru přikázání. Rozhodně však nejde o rozbor Desatera ve stylu Má dáti-Dal, známém z účetních knih, ani o suchou podobu Zpovědního zrcadla v Kancionálu.

Člověk se musí ve svém svědomí pokaždé znovu rozhodovat, kdy a kde přikázání platí a kde ne.

Když se začnete do strhující a poutavé diskuse dvou současných autorit náboženského světa, zapomenete na běžící čas i na všechny jednoduché poučky typu musíš/nesmíš. Oba autoři probírají širší otázky výchovy, rodinných vztahů, bioetiky a sexuální etiky, ale také problematiku hospodářství, podnikání, volného času apod. Poukazují na reálné situace současného života a ukazují, které přikázání se na ně vztahují. Pokládají si otázky jako např.: Máme právo lenořit? Co je vlastně krádež? Můžeme zabíjet? Je možné páchat zlo? Co je to za Boha, který jedním dechem prikazuje „Zabij“ i „Nezabiješ“? Proč Bůh mlčel v Osvětlení? A často dochází k velmi překvapivým odpovědím.

Přitom se také třeba dozvíte, jak vznikalo Desatero. Najdete množství odkazů do Bible a množství příkladů z historie, které jsou dnes velmi aktuální. Protože jde také o setkání dvou odlišných náboženských kultur, dochází v rozhovoru i na střety. V mnoha místech to skutečně jiskří a oba autoři se nešetří.

Ukázka z dialogu o odpočinku

S: Nezapomeň, že Bůh v přikázání o šabatě nařizuje oprávněné lenošení. Proč by člověk nemohl také vypnout, mít se dobře a bavit se. Židé o šabatě na rozdíl od všedních dní nejen více a lépe jedí, ale také si víc pospí než jindy...

P: – podobně i my v neděli.

S: My židé říkáme: Spát o šabatě je rozkoš ...

P: Ani pro nás křesťany není neděle jen k tomu, abychom se „účastnili bohoslužeb“, ale i k tomu, abychom – cituji Luthera – „nabrali nových sil, občerstvili se a okřáli“.

Ukázka z dialogu o přikázání Nezabiješ

S: Na rozdíl od židovství znáte vy křesťané množství mezních případů, kdy se přikázání ohýbá natolik, až se zlomí. Není těmito mnoha mezními případy přikázání „nezabiješ“ de facto zbaveno platnosti?

P: Etika rýsovacího prkna, která je slepá vůči prostředím, přehlíží, že každý člověk je jiný a jiná je každá situace, v níž přikázání platí. Člověk se musí ve svém svědomí pokaždé znovu rozhodovat, kdy a kde přikázání platí a kde ne. Zde neexistuje žádná slepá poslušnost, nýbrž jen poslušnost odvážná...

Ukázka z dialogu o dobru a zlu

P: V životě neexistuje jen volba mezi dobrem a zlem, kdy se přímo řídím podle nějakého božského přikázání, nýbrž v mezním případě také volba mezi zlem a zlem, kde při volbě menšího zla musím jedno boží přikázání přestoupit, abych jiné dodržel. Při takové kolizi povinností však musím vědět, že nečiním nic dobrého, nýbrž něco zlého, i když méně, ale v každém přípa- ►

dě musím převzít vinu.

S: V židovství není zabití v sebeobraně ničím zlým, nýbrž dobrým a při kolizi povinností nemusím přebírat vinu. Když nepřátelé nepřepadnou moji vesnici, aby zabili bezbranné ženy a děti, musím být připraven zabít, abych zabránil zabijení, a tak je to dobře – leda bych byl zbabělec. Nezabiješ totiž znamená také: máš zabránit, aby se zabíjelo.

Ukázka z kapitoly Nepokradeš.

P: Nelze si na úkor státu lehnout do houpací sítě, jak se to bohužel velmi často stává. Je to krádež při placení daní, když si lidé nárokují dávky nebo podporu v nezaměstnanosti, aniž by vážně nějakou práci hledali, protože se jim

s příležitostnou černou prací daří lépe nebo protože nemají vzhledem k partnerovu platu zapotřebí pracovat.

Knihu můžete číst po částech i opakovaně a vždy v textu znovu a znovu nalézáte nové věci, nové informace a nové příklady. Je škoda, že ji nenajdeme ve farní knihovně. Případní zájemci si ji mohou vypůjčit v Krajské knihovně ve Zlíně nebo objednat v knihkupectví VENI. n

Pavel Ludvík

Ptáme se kněze

Nedávno byla nedělní promluva věnována soužití muže a ženy bez církevního sňatku a překážkám k přijímání svátostí v takovém případě. Jak lze řešit situaci, když pouze jeden z těch dvou stojí o svátosti a církevní sňatek? Je možné druhého nutit ke svatbě v kostele, nebo je pak člověk odsouzen k životu bez svátostí?

K církevnímu sňatku nelze nikoho nutit. Pokud jeden z partnerů nestojí o svatbu v kostele, je třeba mít uzavřený aspoň sňatek civilní. Na základě toho si věřící strana může u svého faráře zažádat o tzv. sanaci manželství. Jde o protokol, ve kterém se věřící strana zavazuje k životu v manželství v křesťanském duchu a ten se posílá na schválení biskupovi. Od druhého z manželů se žádá pouze podpis, že to bere na vědomí. Pak je manželství církevně platné a tím je dána možnost přistupovat ke svátostem.

Nic takového ovšem není možné pro partnery, kteří nemají uzavřený ani civilní sňatek.

o. Josef

Vtipy o manželství

Při manželské hádce říká muž: „Já že tě nemám rád? Já tě mám raději než Pan Bůh. Já jsem si tě vzal a on ještě ne!“

Muž ve zpovědnici přiznal, že se občas napije. „A jak často?“ ptá se pan farář. „Kdybych měl říct pravdu, tak to bych musel lhát,“ odpoví muž.

Chlap jako hora se chystá odejít z hospody. Hodiny bijí teprve deset.

“Co že tak brzo?“, ptá se výčepní.

“To kvůli manželce.“

“I vy máte ze své ženské nahnáno!? Tak jste chlap nebo nějaká ustrašená myš?“

“Jedno vím jistě. Myš v žádném případě nejsem. Moje žena se totiž myší bojí.“

Přijde starý manželský pár do nebe, svatý Petr je provází po nebi. Všechno je naprosto úžasné, žena je nadšena, říká, že se jí o něčem takovém ani nesnilo. Když to všechno vidí muž, zoufale se rozpláče a pak spustí vztekle na svoji manželku: "Za to všechno můžeš ty! To je pořád makrobiotika, cvičení, krémy s UV filtrem, žádný alkohol a cigarety - vždyť jsme tu mohli být už o patnáct let dřív!!!"

Okénko redakce

Omluva

Jsem rád, když mně sdělujete nějaký názor na obsah FO, byť jsou to upozornění na chyby. Znamená to, že máte o naši společnou věc zájem, že chcete, aby byla stále lepší a lepší. Každý názor, ať kladný nebo záporný, je lepší než mlčení.

Po vydání posledního čísla občasníku se vás ozvalo s kritickými připomínkami víc než obvykle. Proto se všem čtenářům i autorům za nedostatečné nebo nedbalé redakční zpracování jejich textů omlouvám.

Prosím vás však současně o jistou toleranci, jestliže označujete určitá místa jako chybná (obsahově, gramaticky, stylisticky). Mnoho míst bývá sporných a ne vše, co považujete za chybu, chybou bývá.

Pavel Ludvík

Pravidla pro autory

Redakce děkuje všem, kdo přispívají do FO svými články. Prosí však o dodržování těchto pravidel:

n Příspěvky posílejte e-mailem na adresu obcasnik@volny.cz (příp. napište na papír a vložte do poštovní schránky fary).

n V článku uveďte své telefonní číslo (platí zejména pro příspěvky nedodané e-mailem). Telefon nebude zveřejněn!

n Délka příspěvku - max. 1 stránka občasníku (ve Wordu asi 40 řádků textu). Větší rozsah je třeba předem dohodnout s redakcí.

n Platí, že zveřejňujeme jen články podepsané občanským jménem a příjmením. Přeždívkou nebo zkratkou nestačí.

o. Josef Zelinka

Slavnostní otevření a požehnání hřiště

Drazí farníci, rád bych Vás pozval na slavnostní otevření a požehnání hřiště u kostela sv. Vojtěcha dnes, v neděli 25. 10. odpoledne ve 14:30 hodin. Po třech a půl letech nutných administrativních úkonů a třech a půl měsících vlastní stavby se hřiště podařilo dokončit a to je jistě důvod

k oslavě. Rád bych na tomto místě poděkoval celé farnosti za významnou pomoc, ať už hmotnou - finanční, nebo duchovní a v neposlední řadě i fyzickou - při brigádách, kterých nebylo málo. Všechny Vás tedy zvu dnes odpoledne na hřiště

k slavnostnímu otevření a požehnání. Po oficiální části jste také zváni do suterénu k baru na občerstvení. Pro děcka bude také zajištěn v rámci speciálního Klubu volného času herní program, buď na hřišti, nebo v suterénu. n

Zbyněk Vacl

Stručná liturgika – Mlčení při liturgii

Svou činnou, aktivní, zbožnou a niternou účast na liturgii projevujeme účastí na přijetí Kristova těla a krve, různými postoji (stání, klečení...), gesty (znamení kříže, bití v prsa...), zpěvem, odpověďmi na výzvy kněze apod. Snad jsme si ani neuvědomili, že projevem aktivní účasti na liturgii je také mlčení. Ne mlčení, které je projevem lhostejnosti, ale mlčení, které je projevem uctivého naslouchání, vnitřní modlitby a usebrání. Mlčení při bohoslužbě se praktikovalo už v dobách Starého zákona. Starokřesťanský biskup Diodachos poučuje, že v království Božím mizí řeč, duše se totiž opájí láskou Boha. Sv. Irenej píše, že Bůh přebývá v nedostupném mlčení. Zásada přijatá mnichy říká, že opravdové hledání Boha zavazuje nejen k vnějšímu mlčení, ale především k vnitřnímu tichu.

Kdy má tedy mlčení při liturgii místo? Mlčení tvoří důležitou část přípravy kněze a ministrantů na mši. V naší farnosti je praxe, že po přípravné modlitbě kněze a ministrantů je až do vstupního průvodu v sakristii prostor pro tichou modlitbu (z toho vyplývá, že 5 minut přede mší už by do sakristie neměl nikdo vstupovat). V kostele můžeme využít prostor před začátkem bohoslužby k bezprostřední přípravě na posvátné dění. Krátká chvíle mlčení při úkonu kajicnosti je příležitostí k vyznání své nehodnosti, slabosti a potřebě Boží pomoci. Po výzvě „Modleme se“ ve chvíli mlčení můžeme vzbudit úmysl, se kterým předstupujeme před Boha při dnešní mši, a uvědomujeme si, že stojíme před Bohem. Krátká chvíle ticha by měla být před prvním čtením. Lid se potřebuje připravit na slyšení Božího slova, aspoň tím, že se posadí, proto je chybou, když začátek čtení zanikne v šumu. Mlčíme samozřejmě během čtení z Písma - mlčení zintenzivňuje slyšení a přijetí Božího slova. Mlčení

nás vždy připravuje na zjevení se Boha, na Jeho řeč, na setkání se s Pánem. Když Bůh hovoří, „ztiš se před ním celá země“ (Habakuk 2, 20). A podle Zjevení při otvírání sedmé pečeti „nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny“ (Zjevení 8, 1). V našich krajinách je stále ještě opomíjené meditativní mlčení po jednotlivých čteních z Písma, kdy bychom mohli aspoň krátce rozjímat o slyšeném a „strávit“ ho. Tento účel má i ticho po homilii (kázání). Eucharistická modlitba si vyžaduje, abychom jí naslouchali uctivě a v tichosti. Modlitba v srdci po svatém přijímání je díkůčiněním Trojedinému Bohu. Chvilě ticha po naslouchání Božímu slovu a po přijetí Eucharistie mají v určitém smyslu své pokračování mimo slavení mše svaté v usebraném zastavení se v adoraci, modlitbě a rozjímaní před Nejsvětější svátostí.

Inspirací by také mohla být tichá osobní modlitba během předčítání přimluv podle starobylé tradice římské liturgie. Tato úctyhodná tradice se dodnes zachovala při velkopátečních přimluvách. Po každé přimluvě následuje místo společné odpovědi chvíle, během níž se všichni věřící tiše modlí na daný úmysl.

Mlčení je přípravou na příchod Pána, je chválou Hospodina. Je předpokladem setkání se s Bohem. Přečtěme si znovu vyprávění Písma o Eliášově zkušenosti: Pán přišel s jemným vánkem (1. Královská 19, 11 - 14). Mlčení není pasivitou. Je to postoj plný úcty vůči Nejvyššímu, je vyznáním naší bezmocnosti. Společné mlčení je VRCHOL modlitby. Zde jsme mluvili o mlčení při mši, meditativní ticho však neoddělitelně patří i k adoraci, udělování všech svátostí, k denní modlitbě církve apod.

„Ztiš se před Hospodinem.“ (Žalm 37, 7) n

Štěpán Horký

Přehled farních zpráv

Slavnost Všech svatých a Památka zesnulých

V **neděli 1. listopadu** je „Slavnost všech svatých“ a odpoledne se koná dušičková pobožnost na hřbitově v 15¹⁵ hod. po příjezdu autobusu.

V **pondělí 2. listopadu** je „Vzpomínka na všechny věrné zemřelé“ a mše sv. bude v kostele sv. Vojtěcha v 18 hod.

V dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu je možno získat pro duše v očistci plnomocné odpustky. Tři obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být po

zpovědi v milosti posvěcující a pomodlit se na úmysl Sv. otce. K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a Vyznání víry, nebo 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

Bohoslužby v zimním čase

Se změnou času od 25. října jsou večerní bohoslužby v pondělí, ve středu a v pátek v 18 hod. a v Kvítkovicích ve čtvrtek v 18:30 hod.

V sobotu večer zůstává čas v 18:30 hod.

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty:

Václav Kvapilík, Jan Kolaja, Karolína Kořenková, Karolína Lochmanová, Iva Svozilová

Svatby:

František Březík – Eliška Hubáčková
Vladimír Brichta – Adéla Bělíčková
Roman Michna – Zuzana Kedrová
Pavel Knot – Miriam Gajdošíková
Daniel Žákovský – Ludmila Berková

Naše farnost na internetu

Farnost: <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Fotoalbum farnosti: <http://picasaweb.google.com/farnost.otrokovice>

TOM kluci: <http://www.tom1419.org>

Fotoalbum kluci: <http://foto.tom1419.org>

TOM holky: <http://tom1412.blog.cz>

Fotoalbum holky: <http://picasaweb.google.com/oddil.holky>

KVOČ: <http://kvc.tom1419.org>

Ministranti: <http://www.tom1419.org/ministrovani>

Chrámový sbor: <http://www.chramsborotrokovice.estranky.cz>

Klub maminek: <http://picasaweb.google.com/klub.maminky>

Charita: <http://www.otrokovice.caritas.cz>

Skupiny a společenství, které mají také www stránky a nejsou zde uvedené, ať se ozvou do redakce. Seznam rádi doplníme.

Aktuálně z jednání pastorační rady

– Provoz v suterénu: Všechny osoby odpovědné za jakoukoliv činnost v suterénu se seznámí s nově stanovenými pravidly provozu a budou dbát na jejich dodržování. Protože je suterén využíván každý den a objevují se i další zájemci, pastorační rada navrhuje, aby provoz suterénu měl svého správce, nejlépe z řad důchodců, který by za tuto službu dostával i finanční odměnu. Pokud by se někdo mohl ujmout takové služby, prosíme, aby se přihlásil na faře.

– Prosba o další využití prostor suterénu: cvičení seniorů, pronájem neziskové organizaci – Naději.

– Zhodnocení ankety pro lektory: zúčastnilo se 17 lektorů z 32, požadavek vyvěsit rozpis čtení na webové stránky otrokovické farnosti, u některých touha po setkávání, po společenství, říci si liturgické zásady. Do konce roku bude uspořádáno setkání, jehož program bude vycházet z vyhodnocení ankety.

– Slavnostní zahájení provozu na novém hřišti: 25.10. ve 14,30 hod. za přítomnosti starostky R. Matuzkové, Mons. P. Vojtěcha Šímy, P. J. Kopřivy. Všichni jsou srdečně zváni.

- Adventní doba
 - Přípravná skupina zajistí program pro děti.
 - Návrh na duchovní obnovu bude upřesněn.
 - 29.11. nás navštíví M. Částek a vystoupí s představením Rady zkušebního ďábla.
- Rok kněží – po každé sobotní mši sv. budou společně nešpory.
- Slavnost sv. Anežky: - 12. 11. v 17,00 hod. bude mše sv. na poděkování za činnost a prosbu o požehnání místní Charitě.
- Technické záležitosti :
 - Do kuchyňky v suterénu byl pořízen nový varič s troubou.
 - Byl zhotoven nový náhrobek kněžského hrobu.
 - Zkušebně byla ocalouněna jedna lavice v kostele.

Další jednání pastorační rady se uskuteční v pondělí 2. 11. 2009 v 19.00 hod. n

První svaté přijímání - už jsme začali!

Dvanáct dětí se od září připravuje k prvnímu svatému přijímání. První schůzka byla jako tajná bojová porada jen pro rodiče a katechety. Druhé setkání proběhlo i s dětmi ve slavnostní atmosféře v kostele kolem oltáře. Děti dostaly k přípravě požehnání a rodiče slíbili, že svým dětem budou ve všem pomáhat.

1. října byla první hodina pro děti a její průběh a výsledek teď děti tajily před rodiči. Možná, že pár rodičů něco vytušilo, když na některých dětských prstech zůstaly nedopatřením stopy barev. Za týden bylo tajemství odhaleno. Každý má tašku, kterou si originálně vyzdobil a bude v ní

nosit pomůcky do hodin přípravy!

Moc tedy děkujeme našim farnicím za šití tašek, ubrusů a šátků a chystání dalších pomůcek. n

Renata Slováčková

Zprávy z farnosti

Týden s nizozemskými přáteli

Již 17. rokem se mládež z farnosti Otrokovice zapojuje do družby s holandskou farností ze Sassenheimu, který leží 35 km od Amsterdamu. Celotýdenní program zajišťuje vždy hostitelská země, kterou pro letošek byla Česká republika. S hostováním se pravidelně střídáme. Návštěva našich přátel trvala od 16. do 24. 8. 2009, kdy město Otrokovice navštívilo 8 Nizozemců, kterým se věnovalo 10 Čechů.

Jako vždy kamarády ubytujeme v rodinách, aby lépe poznali zvyky, kulturu a české prostředí. Letošní program byl velmi bohatý. Společně jsme navštívili zábavní park v Tošovicích, kde jsme vyzkoušeli jízdu bobovou dráhou. Také jsme si vyjeli do Holešova na kolech, abychom si prohlédli tamější židovskou synagogu se hřbitovem. Díky slunečnému počasí jsme se přesunuli na koupaliště, což všichni přivítali.

Následující den jsme si k výletu vybrali jeden z nejkrásnějších českých zámků Lednici. Po prohlídce zámku jsme se lodkou dostali k minaretu a prošli si Lednicko-Valtický areál.

Únava se pomalu začala projevovat na většině z nás, ale ani to nám nezabránilo pokračovat v dalším výletu, a to do Olomouce. V horkém počasí jsme využili nejen aquapark, ale i krásné historické centrum.

Abychom se zapojili i do akčního dění, využili jsme možnost sokolovny, kde jsme uspořádali volejbalový turnaj, po kterém následovala paintballová bitva v nedalekém lesíku v Napajedlích. Slunečné počasí se změnilo v deštivé, a tak se Holanďané cítili jako doma.

Náš týden se bohužel chýlil ke konci, a tak jsme podnikli výlet do Zlína, který jsme propojili se závěrečným táborákem na Lukově. Holanďané měli první příležitost v životě k opečení špekáčků a také spaní pod širákem či ve stanu. Stihli jsme zahrát i několik nočních her a užili si plno srandy.

V neděli jsme společně prožili mši svatou, kde jsme si předali dary pro farnosti a zapojili se k oslavě našeho Pána mnoha způsoby.

Den odletu byl jako vždy velmi emočně vypjatý, ale i přesto jsme museli říci sbohem.

Věříme, že celý týden byl pro všechny zábavou, přínosem, poznáním, nabytím nových kamarádství a zážitků, které nám

už nikdo nevezme.

Za toto vděčíme Bohu, který nad námi držel svou ochrannou ruku během celého týdne, ale nejen jemu. Je třeba poděkovat i rodičům, kteří s nadšením přijali roli hostitelů a tvořili rodinné zázemí. Především bychom ale rády vyzdvihly členy české skupinky, kteří byli naprosto vynikající, bezproblémoví a ochotní nám ve všem pomoci. DÍKY VÁM, kamarádi! ▶

Všichni se již teď těšíme na následující rok v Nizozemí.

Připojujeme ještě názor na společně strávený týden od člena nizozemské skupiny Menno Wolverse:

De week in Tsjechie was geweldig goed verlopen en het is zeker voor herhaling vatbaar. Er waren veel activiteiten en ze waren allemaal erg leuk en erg gezellig, een aantal voorbeelden van onze activiteiten zijn Paintballen, Zwemmen, Volleyballen, Bobsleeën en nog veel meer. Iedereen kon erg goed met elkaar opschieten en de sfeer was enorm goed, vooral op het laatste feest waar iedereen het erg naar zijn zin had. We hopen volgend jaar in Nederland er net zo'n feest van te maken als het in Tsjechie was.

Týden v Česku byl naprosto skvělý a je jasné, že by se měl rozhodně zopakovat. Proběhla spousta aktivit a všechny z nich byly úžasné. Například jednou z těchto činností byl paintball, koupání, volejbal či bobová dráha a spousta dalších.

Každý s každým velmi dobře vycházel a atmosféra byla nesmírně dobrá, především na závěrečné party, kde si všichni báječně rozuměli.

Doufáme, že příští rok bude stejně tak parádní i v Nizozemí, jako byl v Česku.

Maruška Hubáčková, Maruška Maňáková

Charita vzpomíná na letošní povodně...

Na léto se určitě těší skoro každý. To letošní nás, bohužel, přivítalo bouřkami a přivalovými dešti, které následně vyústily v povodně...

Přestože se toto neštěstí tentokrát našeho regionu nijak osobně nedotklo, hned od začátku začala naši Charitu kontaktovat řada lidí s přáním pomoci těm, které voda zasáhla. Arcidiecézní charita Olomouc okamžitě založila sbírkové konto a dala tak možnost těm, kteří chtěli lidem v zaplavených oblastech vypomoci finančně. Někteří zasílali peníze na účet, jiní měli možnost přinést hotovost přímo na Charitu, odkud byly peníze jednorázově na povodňový účet zaslány. Dále jsme od dárců vybrali čisticí prostředky v hodnotě 5000,- Kč, které jsme odvezli na Arcidiecézní charitu Olomouc, odkud byly distribuovány do zaplavených oblastí. Jak známe

z vlastních zkušeností, bylo čistících prostředků v zasažených oblastech velký nedostatek. V neposlední řadě vyslala naše Charita posilu do povodňového týmu. Tento tým byl složen z pracovníků Charit Olomoucké diecéze a jeho úkolem bylo zjišťovat v záplavových oblastech potřeby lidí zasažených povodněmi. Na základě zjištění tohoto povodňového týmu pak byla distribuována potřebná pomoc.

Na povodňový účet jsme díky štědrosti dárců nakonec odeslali 71 850,- Kč. Část byla z letošního výtěžku Tříkrálové sbírky a část od dárců, kteří přinesli finanční pomoc přímo k nám na Charitu. Všem dárcům mnohokrát děkujeme.

Těší nás, že i v dnešní uspěchané době se stále zajímáme o potřeby druhých kolem nás... n

Charita sv. Anežky Otrokovice

V novém školním roce vítáme v občasníku novou rubriku, kterou budou sestavovat vedoucí oddílů dětí a mládeže naší farnosti: Bude (doufejme, že pravidelně) informovat všechny čtenáře o bohaté činnosti obou turistických oddílů.

n První zářijový víkend strávili všichni vedoucí oddílů TOM 1412 i TOM 1419 a také za účasti o. Josefa ve Vrběticích. Na akci zhodnotili letošní tábor a sestavili plán akcí do konce tohoto kalendářního roku, které mají v plánu zorganizovat. Protože i vedoucí potřebují načerpat na začátku nového školního roku energii, nechyběl prostor pro zábavu a hry.

n V září proběhla sbírka starých svíček, které následně posloužily pro výrobu nových. Děkujeme všem štědrým farníkům, kteří svíčkami přispěli, i těm, kteří se do tvoření nových svíček zapojili.

n V pátek 18. září se v našem farním baru uskutečnilo povídání o Misijním klubku a o výpravě do Říma. Holky ze skupinky Opiček na úvod zahrály scénku O Milosrdném Samaritánovi, zmínily se o aktivitách misijního díla v naší farnosti a každá z účastnic výpravy na Evropské setkání Misijních klubek povyprávěla o tom, co v Římě pro-

žila.

n Sobota 3. 10.: Skupinka Poutníků podnikla jednoduchý výlet v okolí Zlína. Prošli si Stezku zdraví (nedaleko majáku) a odtud pokračovali až k malenovickému hradu. Cestu si zpestřili hraním různých her. Jelikož jsou v této skupince dva noví vedoucí, tak to byla ideální možnost, jak svou skupinku více poznat.

n Pátek 26. 10.: Nealko bar - Pásmo P. Pavla Šupola o křesťanské hudbě. Velmi působivé svědectví, jak i skrze hudbu lze vyjádřit svůj vztah k Bohu. Během večera jsme zhlédli několik ukázek z různých hudebních žánrů doprovázených slovem o Pavla, který nás upoutal natolik, že se nám ani nechtělo domů.

n Během října jsme se ve farnosti připravovali na Misijní neděli. Poděkování patří také mnoha dobrým duším, které nabídly svou pomoc. I když určitě nevyjmenujeme všechny, kteří by poděkování zasloužili, chceme zmínit a zvláště poděkovat paní Gráfové, která na jarmark věnovala trička, paní Věrné a Knapkové, které napekly perníčky, paní Ševečkové, která nám neúnavně pomáhala při výrobě svíček, a mnoha a mnoha dalším...n

Pleteme pro malomocné

Povzdech Matky Terezy: "Jsem malá tužka v ruce písíciho Boha, který posílá milostný dopis tomuto světu."

I vy milé pletařky, příznivkyně a příznivci těch nemocných, kteří myslíte na malomocné v daleké Indii, i vy jste takovými písíciemi tužkami, které svými pletacími dráty vkládáte do srdcí těch ubohých z nejubožejších stopu lásky, kterou tak potřebují.

A tak stále máme co posílat. Dne 2. září 2009 si pan Výleta odvezl k odeslání 188 kusů obvazů, přivezl přízi na pletení za 1.000 Kč a dostal na dopravu 200 Kč. Zaplat' Pán Bůh a k tomu vše dobré Vám přeji

M. Knapková a M. Šmiková

Poslední srpnovou sobotu jsme se rozjeli na poutní zájezd. Tentokrát směř Slovensko - k Panně Marii, Královně míru na horu Živčák poblíž Turzovky.

Za poutní místo a místo modlitby vyhlásil žilinský biskup Mons. Tomáš Galis horu Živčák dne 19. října 2008. Z historie poutního místa je známo, že 1. června 1958 se hajnému Matuši Lašútovi zjevila Panna Maria na hoře Živčák. Zjevení se opakovalo ještě 6x. P. Maria vyzývala k pokání, k modlitbě růžence, přijímání svátostí a lásce k bližnímu. Nebeská Matka se zjevila i dalším šesti věřícím, kterými jsou: Juraj Kavalek (žijící v Turzovce), Mária Haferová-Matějová (žijící v Turzovce), Alois Lesák (baník z Moravy), Stanislav Alfonz Bardoděj (akademický malíř z Lukovečka u Fryštáku), Karel Židlický (překladatel žijící v Praze) a Cyril Metoděj Kuběna (kněz, Křepice na Moravě). Pramen „živé vody“ vykopal na Živčákové Juraj Kavalek, kterému P. Maria ukázala místo, kde má vodu hledat. V současnosti můžeme na Živčáku nalézt 4 léčivé prameny: pramen P. Marie Lurdské, pramen Božského Srdce, pramen Srdce P. Marie a Oční pramen.

Mši svatou jsme společně s o. Josefem a jáhnem Dr. Orlitou slavili v kapli Panny Marie, kde jsme v interiéru nad oltářem mohli vidět velký dřevěný kříž a sochu P. Marie, kterou vytvořil Alois Lesák, a obraz Matky Boží, jehož torzo z ohniště zachránila Mária Haferová-Matějová. Prosklená fasáda kaple umožňuje poutníkům přímý vizuální kontakt se svatostánkem a místem obětování od zastřešených prostor pro sezení.

Z tohoto místa oázy a pokoje jsme přešli do Velkých Karlovic. Zde nás čekala prohlídka barokního kostela Panny Marie Sněžné, při jehož stavbě bylo velmi mistrně použito dřeva jako stavebního materiálu. (Velké Karlovice jsou známé i dalšími

hodnotnými dřevěnými stavbami.) Má půdorys řeckého kříže a složitou konstrukci obvodových stěn. Celý obvod kostela je zalomen 24 úhly. Nad průsečíkem hřebenu střech, nad pomyslným středem kostela, se zvedá barokní dřevěná věžička. Interiér kostela se pyšní velkými křišťálovými lustry, které zde věnoval majitel skláren sousední obce Karolinka - Salomon Reich. Na závěr jsme navštívili kostel P. Marie Karmelské v obci Karolinka. Raritou zdejšího kostela je největší dřevěná socha Madony v České republice se svou výškou 253 cm.

Ačkoli nás provázelo deštivé počasí, my jsme přesto prožili vskutku krásný den „v blízkosti Panny Marie“. Pravdou však je, že jen slovy nelze vyjádřit opravdovou hloubku toho, co se za nimi skutečně skrývá. Naši odpovědi byla třeba píseň, která během dne z našich úst nejednou zaznívala: „Madono, dobrá Madono, je krásné ►

Tvým dítkem být. V Tvých rukách, dobrá Madono, svůj život já chtěl bych skrýt...“

Pozn.: Nejen mariánským ctitelům doporučuji přečíst knihu Karla Židlického „Živá voda z Turzovky, Rozhovory s Pannou Marií“ (vydalo nakladatelství Matice cyrilometodějská, Olomouc 2009). Kniha vyšla při příležitosti 50. výročí zjevení Panny Marie lesnímu dělníkovi M. Lašútovi na hoře Živčák. n

Cesta na Moravec za otcem Valeriánem

< Jiří Kadlčák

V pondělí 6.7. se vydáváme vlakem do Křižanova, rodiště sv. Zdislavy. Po příjezdu hned drama. Nádražní budova větší než v Otrokovicích stojí uprostřed pole. Křižanov pěšky 3 km, Moravec 10 km. Za pomoci dvou žen, které vezly děti na tábor, se dostáváme do Křižanova. Máme štěstí. Den předem tam byla primiční mše svatá. Po dotazu, zda ve státní svátek jede autobus, všichni krčí rameny. Jeden z místních nám slibuje, že nás tam odveze. Ještě nabízí jídlo a pití, které zůstalo po primiční oslavě. Za chvíli přijel autobus – hurá.

Proč jedeme na Moravec?

Moje žena si přes 20 let dopisuje s otcem Josefem Valeriánem, který den předtím slavil 60 let kněžství. Tak se rozhodla, že ho pojedeme navštívit.

Kdo je otec Valerián?

Poznal jsem jej v knize „Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel“. Je to kniha o statečných

kněžích v minulém režimu a o tom, jak trpěli.

Při pátrání po faře a otci Valeriánovi objevíme svižného člověka, který se k nám okamžitě hlásí. Po přijetí na faře se nám dostává „kázání“, což je spousta vzpomínek, ale i poučení. Také se seznamujeme s farností a místními farníky. Prohlížíme si za výkladu starý kostel Povýšení Sv. Kříže. Pak jdeme na hřbitov, kde je pochována spousta kněží a řádových sester, kteří tady byli internováni. Mons. Valerián je v této farnosti 33 let a musel jsem obdivovat, co do této doby dokázal.

Proč to píšete? 5. 7. měl otec Valerián jubileum – 60 let kněžství a právě dnes, jak vzpomněl, měl tajnou primiční mši na Sv. Hostýně. Pokud se chcete více dovědět o našem jubilantovi, který ministroval v Boskovicích s kardinálem Špidlíkem, zmiňovaná kniha je ve farní knihovně. n

Okénko pro rodiče

Cíle při vyučování náboženství malých dětí

V tomto věku jde spíše o opravdovost než o množství vědomostí a jejich úplnost. Vychází se ze zkušeností dětí.

Dítě má být úměrně svému věku obeznáno s křesťanským způsobem jednání a má se v něm cvičit.

Má se naučit používat řeč, modlitbu, symboly a slavení ve společenství.

Dítě má prožít, že v Ježíši Kristu je Bohem přijímáno a milováno.

Má udělat zkušenost s vlastními schopnostmi a hranicemi a rozvíjet pozitivní postoj k sobě samému a k životu.

Má zažít, že k životu potřebuje druhé lidi a společnost a že může samo přinést svůj příspěvek ke zdařilému lidskému soužití.

Zvláštní pozornost je věnována rozvíjení schopnosti umět se dívat na obvyčejné věci neobyčejně - srdcem.

(Vybráno z metodiky pro katechezi)

Často dnes slyšíme, že náboženská výchova a předávání víry děti omezuje v jejich svobodné volbě. Až dítě doroste rozumu, samo se rozhodne. Rada neovlivňovat názorově malé děti je jednak nesmysl, jednak útok na víru a církev. Všichni, kdo jsou kolem malých dětí, by tak museli být bez jakéhokoli názoru a chovat se tak, aby z jejich jednání k dětem nepronikl žádný morální impuls. Nebude-li dítě vychovááno křesťansky, přijme jiný, často velmi nebezpečný a nesprávný způsob života. Neovlivňovat tedy znamená nechat dítě napospas jiným ovlivněním.

Rodiče a prarodiče se právě výchovou dětí a vnuků podílejí na učitelském poslání Kristově. Mají jednat tak, aby Boží volání a radostná zvěst Kristova dospěla k jejich dětem v té největší opravdovosti. Během let musí být tento Boží dar, který rodiče svým malíčkým pomohli poznat, také s moudrostí a něhou pěstován, aby v nich rostla schopnost správně rozlišovat.

(Vybráno z myšlenek papeže Benedikta XVI.)

Marie Čechová

Smějeme se

– V náboženství: „Jakého hříchu se dopustili bratři, když prodali Josefa za dvacet šekelů stříbra?“ Odpověď: „Že ho prodali tak levně a nepokusili se smlouvat!“

– „Představ si, včera jsem se nemohl celý den odtrhnout od Bible.“

„To sis zase hrál s vteřinovým lepidlem?“

– Tři dny prší. Host v lázních čeká na servírku a když přijde, povzdychne si:

„To je ale potopa.“ „Jak, prosím?“ odpoví servírka. „Neslyšela jste o Noemovi a potopě?“ táže se host. „Promiňte, mám tolik práce, že jsem už tři dny nečetla noviny!“

– Adam a Eva se procházejí v ráji. Tu Eva vzdychne: „Adame, máš mě rád?“ Adam zabručí: „A koho jiného bych měl mít rád?“

Pro děti

Poznáváme české světce - svatý Václav

Narodil se kolem roku 907 ve Stochově. Jeho otec byl kníže Vratislav a jeho matka kněžna Drahomíra. Měl mladšího bratra Boleslava. V sedmi letech otec pro něho uspořádal obřad Postřižiny, kde ho představil jako svého nástupce.

Kníže Vratislav záhy zemřel. Správu země dostala jeho matka Drahomíra, stala se regentkou. Václav byl poslán na hrad Tetín ke své babičce Ludmile. Ta ho vychovávala lásce k Pánu Bohu, všem lidem a k práci, naučila ho modlit se a účastnit se oslavy Boha na mši svaté. V mládí se učil staroslověnsky, latinsky a řecky.

Když dospěl, převzal vládu nad zemí. Vládl spravedlivě - chudým rozdával jídlo a propouštěl uvězněné. Bořil šibenice a naopak nepoctivé lidi trestal. Nerad válčil. Kníže Rastislav si myslel, že získá lehce jeho území. S vojskem se vypravil proti Václavovi. Ten mu navrhl, aby o území bojovali jen oni dva. Rastislav nabídku přijal, a když proti sobě zvedli meče, Rastislav náhle položil meč na zem a poklonil se Václavovi. Uviděl na přilbici Václava zářící kříž a po stranách dva anděly.

Jeho bratr Boleslav sídlil ve Staré Boleslavi. Pozval Václava na slavnost svátku Kosmy a Damiána. Druhý den ráno šel Václav brzy ráno na mši svatou. U vrat kostela na něho čekali dva najatí vrazi a zavraždili ho. Stalo se to 28. září 935.

Lidé se k Václavovi začali modlit, stavěli kostely. Za svatého byl prohlášen v letech 1143-1144. Jeho ostatky jsou uloženy v chrámu sv. Víta na Pražském hradě ve Svatováclavské kapli, kterou pro něho nechal postavit Karel IV.

Nezapomínej:

Sv. Václav je naším přimlvcem v nebi a vzorem ve zbožnosti a úctě k Bohu. Jeho památku slavíme 28. září.

Marie Šmiková

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků.

Uzávěrka dalšího čísla: 1.11.2009

Vydání dalšího čísla: 15.11. 2009

Zodpovídá Římskokatolický farní úřad.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Neprodejné!

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja.

Adresa redakce:

Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice

Tel. 577 922 337

E-mail: obcasnik@volny.cz

[Http://www.otrokovice.farnost.cz](http://www.otrokovice.farnost.cz)